

Arrest

nr. 70 829 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Andietse origine. U werd geboren op 23 maart 1963 in het Dagestaanse dorp Zilo. In 1995 huwde u op traditionele wijze met A. G. (...) (O.V. X Voordien was u reeds traditioneel gehuwd geweest. Uit uw eerste huwelijk heeft u een inmiddels meerderjarige zoon en een minderjarige dochter, die bij hun moeder in Dagestan verblijven. In 2003 kreeg u voor de eerste keer problemen met uw autoriteiten nadat u onderdak had geboden aan verschillende rebellen en een gewonde rebel had geholpen. U werd 's nachts gearresteerd door gemaskerde mannen in militaire uniformen en overgebracht naar het stedelijke politiebureau van Khasavyurt, waar u gedurende 9 maanden vastgehouden en mishandeld werd. Uiteindelijk slaagde uw familie er in 2004 in om u tegen betaling vrij te krijgen. In de zomer van 2004, korte tijd na uw vrijlating, vertrok u vervolgens naar Duitsland, waar uw gezin zich reeds sinds 2003 bevond. U vroeg er asiel aan op 13 juli 2004. Deze asielaanvraag werd echter geweigerd, waarna u in juli 2009 samen met

uw gezin vrijwillig naar Dagestan terugkeerde. Op 29 juli 2009, ongeveer een week na jullie terugkeer uit Duitsland, werd u 's nachts vanuit uw ouderlijke huis opnieuw meegenomen. U werd overgebracht naar een verlaten fabrieksterrein, waar u gedurende een week in een van de gebouwen werd vastgehouden en geslagen. U werd ervan beschuldigd een rebel te zijn omdat u tussen 2003 en 2009 in Duitsland had verbleven, maar de autoriteiten ervan uitgingen dat u zich in die periode eigenlijk in de bossen had schuilgehouden. Een week later werd u 's nachts vrijgelaten aan een spoorwegbrug op 4 km van uw huis. Van daaruit stapte u zelf te voet naar huis. Thuis vernam u dat u vrijgekocht werd tegen 100 000 Roebel, het bedrag dat jullie ontvangen hadden voor jullie vrijwillige terugkeer naar Dagestan. Na uw vrijlating wilde u een gerechtelijke medische expertise laten uitvoeren om zodoende een bewijs te hebben van uw verwondingen, maar men wilde u enkel een dergelijk bewijs verschaffen tegen betaling van een grote som smeergeld. In eerste instantie weigerde u dit, maar toen u later toch bereid was deze som neer te tellen, wilde men u niet langer een attest uitreiken. Kort na uw vrijlating verhuisde u met uw gezin naar een appartement elders in Khasavyurt omdat u uw ouders niet met uw problemen wilde belasten en ging u aan het werk in een privé-bedrijf. Een tijd lang kende u geen problemen, maar op 2 maart 2010 werd u andermaal meegenomen, ditmaal van op straat. U was immers onderweg naar uw werk, toen naast u plots een auto stopte. Een van de inzittenden toonde een badge van de MVD en gebod u in de wagen te stappen, wat u ook deed. Na het instappen werd u geboeid en vervolgens overgebracht naar een kruispunt dicht bij de Tsjetsjeense grens. Daar moest u overstappen in een andere auto, waarmee u naar een onbekende plaats werd vervoerd. U werd opgesloten in een onbekende ruimte, waar u bijna 2 maanden lang werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u zowel fysiek als psychisch mishandeld teneinde een bekentenis van u af te dwingen. Uiteindelijk gaf u toe aan de druk en ondertekende u een valse bekentenis. Kort daarna, op 30 mei 2010, werd u opnieuw vrijgelaten na betaling van 1 miljoen Roebel. U werd met de wagen overgebracht naar een tankstation nabij de Tsjetsjeense grens, waar u door uw schoonbroer werd opgepikt. Hij zette u af bij uw oom in een dorp nabij de stad Kizlyar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. De volgende dag werd u daar door uw gezin vervoegd.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 13 november 2010. Met de auto van uw schoonbroer ging u samen met uw gezin naar Moskou. Daar stapten jullie over op een minibus, die jullie via Belarus, Polen en Duitsland naar België bracht. U bereikte België op 17 november 2010 en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten, die u ervan verdachten een rebel te zijn.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde om uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u na uw terugkeer uit Duitsland twee maal door de autoriteiten werd meegenomen en vastgehouden, een eerste keer op 29 juli 2009 en de tweede keer op 2 maart 2010 (CGVS, p. 9 en 14). De eerste keer werd u na een week door uw familie vrijgekocht voor 100 000 Roebel (CGVS, p. 14). De tweede keer kwam u pas bijna 3 maanden later vrij tegen betaling van 1 miljoen Roebel (CGVS, p. 18). Noch van uw eerste arrestatie, vasthouding en vrijkoping noch aangaande de tweede kon u de Belgische asielinstanties echter enig tastbaar bewijs voorleggen. U maakte het Commissariaat-generaal wel een brief over van de advocaat die uw partner naar aanleiding van uw tweede arrestatie raadpleegde. In zijn brief maakt deze advocaat, R.P. D. (...), melding van het feit dat de aangifte van uw partner met betrekking tot uw verdwijning door het Departement Interne Zaken van de stad Khasavyurt geregistreerd werd, maar dit departement geen enkele informatie bezit over de plaats waar u zich zou bevinden. In deze brief vermeldt hij tevens dat dit departement opperde dat u mogelijk door de Tsjetsjeense ordediensten meegenomen werd. Na navraag bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek zou hij vernomen hebben dat men ook daar niet over officiële gegevens beschikte aangaande uw arrestatie. Navraag bij het Departement Interne Zaken van de districten Nozjayurtovskij, Gudermeskij en Chelkovskij zou evenmin enig resultaat opgeleverd hebben. Met betrekking tot deze brief moet evenwel in eerste instantie opgemerkt worden dat hij opgesteld werd door uw advocaat, die verondersteld wordt uw belangen te behartigen. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit deze brief dat uw advocaat bij verschillende officiële diensten navraag zou hebben gedaan omtrent uw arrestatie/verdwijning. U slaagde er echter niet in om enig document voor te leggen dat deze beweringen staft. U kon ook geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat uw partner aangifte deed van uw vermissing bij de politie, zoals niet enkel blijkt uit de brief, maar ook uit haar eigen verklaringen (CGVS partner, p. 9). Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarnaast dat ze ook bij het parket melding zou hebben gemaakt van uw verdwijning (CGVS partner, p. 9). Hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig document aanreiken. Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat uw

vader na uw vertrek door de politie geconvoceerd werd (CGVS, p. 20-21). Maar ook dit kon u niet hard maken.

Na uw interview bij het Commissariaat-generaal bezorgde u nog wel 2 convocaties op uw naam. Deze convocaties staven uw verklaringen echter niet. Aangaande de convocatie afkomstig van de vrederechter van Khasavyurt moet opgemerkt worden dat het hier slechts om een administratieve vervolging gaat en geen strafrechtelijke vervolging, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 21 en 22). Aangaande de convocatie van het Departement ter bestrijding van georganiseerde misdaad moet gesteld worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van dit document. Zo vermeldt deze convocatie niet in het kader van welke zaak alsook in welke hoedanigheid u opgeroepen wordt. De convocatie geeft wel aan in welk bureel u zich dient aan te melden en vermeldt onderaan de naam van een medewerker van de OBOP (organisatie ter bestrijding van de georganiseerde misdaad), maar bevat merkwaardig genoeg geen adresgegevens van de plaats waar u verwacht wordt. Daarnaast staat vermeld dat u gedwongen zal worden voorgeleid indien u zonder gegronde redenen nalaat tijdig te verschijnen. Eigenaardig genoeg bevat de convocatie echter geen contactgegevens. Dergelijke gegevens zijn evenwel noodzakelijk om de betrokken instantie en/of inspecteur te kunnen verwittigen indien u om gegronde redenen niet tijdig zou kunnen verschijnen. Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u door middel van deze convocatie opgeroepen wordt op 3 februari 2011. Op de convocatie zelf staat echter het jaar 2007 voorgedrukt, dat met balpen aangepast werd naar 2011. Dit doet eveneens twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. Zo kon u niet zeggen door wie of naar waar u na uw terugkeer naar Dagestan de tweede keer werd meegenomen (CGVS, p. 19). U kwam echter vrij door tussenkomst van uw advocaat (CGVS, p. 9 en 20), wat impliceert dat hij op zijn minst moet hebben geweten door wie of door welke dienst u vastgehouden werd. Hetzelfde geldt voor uw eerste arrestatie. Uit de verklaringen van uw partner blijkt immers dat u na uw arrestatie in 2009 vrijkwam door toedoen van uw schoonbroer, die erin geslaagd was te achterhalen wie u meegenomen had (CGVS partner, p. 8). Bijgevolg kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan eveneens op de hoogte zou zijn. Daarnaast had u geen enkel idee of u vandaag in Dagestan of elders in de Russische Federatie officieel gezocht wordt (CGVS, p. 22) noch of er ondertussen een rechtszaak tegen u werd opgestart (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt niettemin dat u 4 dagen voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nog contact had met uw moeder (CGVS, p. 6), zodat u verondersteld kan worden hiervan op de hoogte te zijn. Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar Brussel was gereisd (CGVS, p. 12). Uw rijbewijs fungeerde hierbij als enige reisdocument (CGVS, p. 11) en onderweg werd u nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er na 2004 geen meer gehad hebt (CGVS, p. 10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Tot slot werd nog een belangrijke ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw partner aangaande de verwondingen die u had opgelopen tijdens uw eerste arrestatie. U vertelde namelijk dat u aan uw eerste vasthouding enkel blauwe plekken op uw nieren overhield, maar verder geen verwondingen had. U voegde er nog aan toe dat u op uw gezicht niet geslagen werd (CGVS, p. 15 en 16). Uw partner daarentegen stelde dat u naast blauwe plekken op uw lichaam ook verwondingen had aan uw lip (CGVS partner, p. 8). Toen haar vervolgens gevraagd werd welke verwondingen u precies aan uw lip had, antwoordde ze dat ze niet te veel op het gezicht slaan om geen sporen na te laten (CGVS partner, p. 8). Dit heft de ongerijmdheid echter niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet bovendien vastgesteld worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om bescherming te verkrijgen. Zo liet u na klacht in te dienen bij de autoriteiten en raadpleegde u evenmin een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 20). Uit

uw verklaringen blijkt nochtans dat u mogelijk wel op hulp had kunnen rekenen. Na uw tweede arrestatie waarschuwden uw belagers u immers dat u uw mond moest houden over waar u was geweest en wat er met u gebeurd was (CGVS, p. 9 en 19). Met de schuldbekentenis die u ondertekende, wilden ze zich bovendien indekken voor het geval u ergens hulp zou zoeken (CGVS, p. 19). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, rijbewijs en een enveloppe) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De enveloppe toont enkel aan dat u in België documenten heeft ontvangen, wat niet in twijfel wordt getrokken.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, A. G. (...) (O.V. 6.723.634), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Hiertoe herhaalt verzoekende partij op summiere wijze het door haar voorgehouden asielaanvraag en verwijst zij naar de door haar bijgebrachte documenten.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij op een uiterst summiere wijze een herhaling geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Betreffende de motivering aangaande de door verzoekende partij bijgebrachte brief van haar advocaat beperkt verzoekende partij zich te stellen dat *“een advocaat geen valse verklaringen mag neerschrijven”*.

De Raad wijst erop dat, daargelaten de vraag of een advocaat al dan niet valse verklaringen mag neerschrijven, verwerende partij terecht opmerkt dat van een advocaat wordt verondersteld de belangen van zijn cliënt te behartigen waardoor een dergelijk schrijven bezwaarlijk als een objectief bewijs kan worden beschouwd. Verder benadrukt de Raad dat desbetreffende motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze motivering kunnen dragen. Het is immers het geheel van voormelde stelling en de vaststellingen dat geen enkel document kan worden voorgelegd van de aangifte bij de politie, van de melding bij het parket en evenmin van het naderhand geconvoceerd worden van de vader van verzoekende partij – vaststellingen die door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand worden beschouwd – die desbetreffende motivering onderbouwen.

2.2.4. De loutere verwijzing door verzoekende partij naar de door haar bijgebrachte convocaties betreft evenmin een weerlegging van de desbetreffende uitgebreide motivering van verwerende partij. Ook hier laat verzoekende partij na deze motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat ook de overige motieven die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder deze over door wie en waar te zijn vastgehouden, of verzoekende partij officieel werd gezocht en of er een rechtszaak hangende is en deze met betrekking tot de verwondingen en met betrekking tot de reisweg en de gebruikte reisdocumenten, door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd. Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande de motivering geen enkele poging te hebben ondernomen zich in het land van herkomst te beroepen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten.

2.2.6. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit*

de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt wederom vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT